

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 8/2025
18.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Бојане Пауновић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милана Марковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору 1К-304/24 од 10.07.2024. године и Вишег суда у Сомбору КЖ1. 200/24 од 21.10.2024. године, у седници већа одржаној дана 18.02.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милана Марковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору 1К-304/24 од 10.07.2024. године и Вишег суда у Сомбору КЖ1. 200/24 од 21.10.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору 1К-304/24 од 10.07.2024. године окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, изречена му је условна осуда и то тако што му је утврђена казна затвора у трајању од два месеца и истовремено одређено да се наведена казна неће извршити уколико окривљени у року од 1 године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. Одлучено је о трошковима кривичног поступка, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Вишег суда у Сомбору КЖ1. 200/24 од 21.10.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног и пресуда Основног суда у Сомбору 1К-304/24 од 10.07.2024. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Милан Марковић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе за

кривично дело „угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, те одредити да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда“.

Врховни суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости, иако не нумерише, указује на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, наводима да се последица кривичног дела насиље у породици састоји у континуираном стању угрожености спокојства и телесног интегритета оштећене, а да у конкретном случају постоји недостатак те последице. Такође, по ставу одбране, на страни окривљеног недостаје и облик виности који закон прописује.

Радња извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ алтернативно је прописана и може се састојати у примени насиља, употреби претње да ће се напасти на живот или тело или у дрском или безобзирном понашању. Неопходно је да је радња извршења таква да је објективно подобна да доведе до угрожавања спокојства, телесног интегритета или душевног стања члана породице, а кривично дело је свршено онда када дође до тог угрожавања.

Изреком правноснажне пресуде утврђено је да је окривљени АА у току ноћи између 05./06.02.2024. године, способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, свестан свог дела и хтео његово извршење и свестан да је његово дело забрањено, претњама да ће напасти на живот или тело, дрским и безобзирним понашањем угрозио спокојство и душевно стање члана своје породице, своје супруге оштећене ББ са којом има двоје малолетне деце, у месту и на начин ближе описан у изреци пресуде.

По налажењу овога суда, у радњама окривљеног стичу се сва законска обележја кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ и то како објективна обележја која се односе на радњу извршења која се састоји у употреби квалификоване претње према оштећеној, којом радњом је проузрокована последица тог кривичног дела у виду угрожавања спокојства и душевног стања члана породице – супруге, која је након упућених претњи и у страху за своју безбедност изашла из стана и отишла у ПС Апатин и пријавила окривљеног полицији, тако и субјективна обележја, која се тичу урачунљивости и умишљаја окривљеног, који обухвата свест о забрањености дела.

При томе, по ставу Врховног суда, претње које је окривљени критичном приликом упутио оштећеној су биле озбиљне и стварне и као такве објективно подобне да доведу до угрожавања спокојства члана породице, а до чега је у конкретном случају и дошло, имајући у виду конкретне околности догађаја описаног у изреци пресуде (изазвао расправу са оштећеном око развода брака и поделе заједничке имовине којом приликом се оштећеној обратио претећим речима, дрско и повишеним тоном да не

прихвата услове око развода и поделе имовине и да она може само да изађе из стана са децом и да се врати на фабричко подешавање и да не може ништа да добије од имовине, јер је он све створио, а у противном ће убити њеног брата и снају из Београда и да њих неће бити и при томе је рекао да може да бира шта јој је важније, да ли брат или имовина).

Стога су, у изреци правноснажне пресуде, по оцени овога суда, јасно описани сви битни елементи, како објективни, тако и субјективни, кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, за које је окривљени оптужен и правноснажно оглашен кривим, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, којима се истиче да опис радње извршења предметног кривичног дела не садржи све битне елементе тог кривичног дела и да је побијаним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, оцењени као неосновани.

У преосталом делу захтева, бранилац окривљеног образлаже из којих разлога у радњама окривљеног не постоје елементи кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, али исти нису били предмет оцене овог суда имајући у виду да окривљеном оптужним актом није стављено на терет извршење овог кривичног дела нити је окривљени за исто и оглашен кривим.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев за заштиту законитости одбио као неоснован и одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић